

ΞΕΝΑ ΛΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ J. H. ROSNY

ΜΙΑ ΥΠΕΡΗΦΑΝΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Ναβέο, ο μεγαλύτερος μισογύνης της συντροφιάς μας, όταν τέλειωσε το δείπνο, άναψε το σιγοφύετο του και μάζεψε με περιφρόνησι:

—Φύλοι μου, κομμιά γυναίκα δεν άζειει να χάσουμε για τ' άμορφα μάτια της ένα καλό τραπέζι σαν κι αυτό!... Δεν άζειει να χάνουμε τον καιρό μας για τις γυναίκες!...

"Όλα μας γυλάσουμε από την καρδιά μας. Παραξενεύτηκε άμως γρήγορα από τη σοβαρότητα του μαρτυρίου ντε Μπάρ, που μάζεψε κι ένα λυπημένο βλέμμα και μάζεψε με μιά φωνή που έβγαζε από τη καργίη:

—'Ο Ναβέο δεν έχει δουριά!... Τού άρεσουν ή παραδοξολογίες!... Γιατί μάλας με τόση ελαφρότητα για τις γυναίκες!... Αυτές ή γυναίκες που περιφρονεί ή Ναβέο υπερασπίζονται τον έρωτά τους άπως ή μεις υπερασπιζόμαστε την τιμή μας!...

"Όταν έμενα, έδω και τέσσερα χρόνια, στον πάγο το θείο μου, έβγα σε μιά τραγική περιπέτεια που κι έκανε νόχο από τότε μεγάλη ιδέα για τις γυναίκες και να μη μιλώ για αυτές με τον τρόπο του φίλου μας Ναβέο!... Μπορεί να είμαι νέος ακόμα και να μην έχω την πείρα σας, ξέρω όμως να σας διηγηθώ μιά παράξενη ιστορία που είναι βέβαιος πως θα σας συγκινήσει και θα σας κάνει ν' αλλάξετε τη γνώμη που έχετε για τις γυναίκες!...

'Ο θείος μου, ή κόρης ντε Μπάρ, έδεινε τον καιρό, με φιλοξενούσε, άπως σας είπα, στον οικογενειακό του πάγο. Μετά το θάνατο της πρώτης του γυναίκας, είχε παντρευτεί από έρωτα την Τερέζα, μιά άμορφη κι υπερήφανη γυναίκα, από μιά καλή άριστοκρατική οικογένεια της Βανδέας.

"Όταν λοιπόν ή θείος μου, που με θεωρούσε ως τον καλύτερο και τον πιο πιστό φίλο του, με παρουσίασε το πρώτο βράδυ στην άμορφη Τερέζα, έμεινα κατάπληκτος από το σοβαρό κι υπερήφανο ύφος της, και χαμογέλασα σαν βλάκας, σκίζοντας για να φιλήσω το χέρι της, γιατί κάθε κοινό φιλοφρόνημα είχε πνιχί μέσα στο λαϊκό μου από την ταραχή μου. Πρώτη φορά στη ζωή μου έννομη μιά τόση συγκίνηση μπροστά σε μιά γυναίκα!...

'Η Τερέζα, ή σθείας μου, που έδειξε από την πρώτη στιγμή μιά στοργική αγάπη και δεν θέλω να σας το κινήσω ότι εκείνες ή πρώτες ήμέρες πέρασαν σαν ένα γοητευτικό όνειρο. 'Ο κόρης ντε Μπάρ άγαπούσε τη γυναίκα του παράφορα κι έδεινη, πάλι, τον έλατρενε. Σηγάσιγά όμως έδειχτα ότι ή θείος μου άρχισε να γίνεται μελαγχολικός κι ότι ή Τερέζα έκανε τη ζωηρότητα της και την ειδημία της. Τι είχε συμβεί λοιπόν; Δεν ταίριαζαν άραγε οι χαρακτήρες τους!...

Δεν θέλησα να ρωτήσω το θείο μου γιατί ήταν λυπημένος. Κατάλαβα άστόσο την αιτία, όταν είδα ότι χώρισαν κι διαμερισμένα τους και ζούσαν μακριά ή ένας από τον άλλο. Ναι!... 'Ο κόρης ντε Μπάρ κι ή Τερέζα ντε Τερέλ δεν συμφιλιώσαν!... Ήταν άτιμωριστοι χωρισμένοι. Δεν θέλησαν όμως να χωριστούν και ζούσαν μαζί με τις παλιές άμορφες άνομιότητες τους!...

'Η ζωή λοιπόν κινούσε ήρμα στον πάγο, όταν άξαφνα έβγα ένα βράδυ το θείο μου κατάχλωμο και μ' ένα παράξενο χαμόγελο στά χείλη, να μπαινή στο δωμάτιό μου και να μου λή:

—Πιέο, αγαπητέ μου Πιέο, θέλω να με βοηθήσεις!... 'Η Τερέζα με άπατά! Στην άρχή δεν θέλησα να το πιστέψω!... Τώρα όμως είμαι βέβαιος ότι ή γυναίκα μου με άπατά!

—Μά πως είναι δυνατόν αυτό; θείε μου! του φώναξα σοσιαλισμένος. 'Η Τερέζα σας αγαπάει τόσο πολύ! 'Αν ξέρατε με πάση αγάπη μου μιλώ για σας!...

—Τι άφελής που είσαι! Έκανε ή θείος μου σαρκαστικά. 'Ελα, λοιπόν, μαζί μου να βεβαιωθείς για την άπιστία της. Νομίζεις ότι έγω δεν πρόσεξα πως ή φίλος μας ή Φερνάν ντε Μοντρέ, αυτός ή άριστος γόνις, κατόικε να την κάνει φίλη του; Τι παιδί που είσαι! Νά, κίτταξε!...

Κι ή κόρης ντε Μπάρ, τρέμοντας από τη λύσσα του, σπασσε το παρακατάσπασμα του παραθύρου μου και μου έδειξε άπέναντι τα φωτισμένα διαμερίσματα της Τερέζας. 'Εδεινη άκριβώς τη στιγμή ή-

δα κατάπληκτος μιά σκιά να θγαίνει γρήγορα από τον πάγο και να χάνεται κρυφά μέσα στα σκοτεινά δένδρα του κήπου!...

—Τι λές τώρα; με ρώτησε σαρκαστικά ή θείος μου. Τόν είδες; Έβλε αυτός; 'Ο Φερνάν, ή άγαπημένος της Φερνάν! Έχει μαζί του το κλειδί της κερής πόρτας του κήπου!... Έστρώσε! Πάμε γρήγορα στα διαμερίσματά της!...

Άγχος να ξέρω τι κάνω, ακολουθήρα σαν αυτόματο τον κόμητα ντε Μπάρ. Τραβούσε μπροστά, με νεύρια βήματα και ματρες ξανακίχτα από δωμάτιο της Τερέζας.

Βλέπω ακόμα μπροστά στα μάτια μου έδεινη την μορφή κι άζε, χωστή σσηνή. 'Η Τερέζα, τρομαγμένη, είχε πεταχτεί μισογύνηνη από το κρεβάτι της και μάζε κίτταξε σαν να είχε μπροστά της δύο τρελλούς.

—Τι έπαθατε; μάζε ρώτησε δειλά. Τι συμβαίνει;

—Τη βλέπετε; μου φώναξε ή θείος μου γελώντας σαρκαστικά. Έδεινει να κίτταζε καλά το όφλο της!... Έβλε μιά πρώτης τάξεως θεατρίνα!

—Τι έχετε; ξαναρώτησε ή Τερέζα και στρωθήκαρε στην άρχή του κρεβάτιού της. Τι θέλετε τέτοια ώρα στον κοτώνα μου!...

—'Ω, τίποτα! ούφλαξε ή κόρης ντε Μπάρ. 'Ηρθαμε μόνο για να διαπιστώσουμε την άπιστία σου! Άρκετά με κορόιδευες!... Φτάνει πια!... Έδω και λίγη ώρα βγήκε από δω μέσα ή φίλος σου!...

'Η Τερέζα γλίσκωσε και δόκωσε τα χείλη της για να μη μιλήσει. Τα μάτια της άμως πετούσαν άστραπές και κροαινοβόλησαν τον άντρα της. Μά έδεινος δεν ταραχτήκε. 'Η ζήλεια του τον είχε τρελλάνει.

—Δεν φοβήνα από όένα μιά τέτοια άπιστία! της φώναξε. Μά έτσι είσασπε άδες. Ψεύθος και άτιμος!... Δέχσεσαι τον έρωτά σου και μάζε να έγω μέσα! μέσα στο σπίτι μου, και νεροπιάσεις τ' όνομά μου!...

'Η Τερέζα έσακουλούθησε να τον κίτταζε κι ένα άγριο και υπερήφανο βλέμμα κι έπειτα τον ρώτησε με λυπημένη φωνή:

—Πώς μπόρεσες να το φανταστής αυτό; Πώς μπόρεσες να το πιστέψης;

—Τολμάς λοιπόν ν' άνηθήεις ότι ή Φερνάν ντε Μοντρέ είναι φίλος σου! Άρκεται ότι ήταν έδω μέσα στην άγκαλιά σου, ότι τον φιλούσες και τον χάιδευες, ύποκριτρια, ψεύτρα; 'Α! Αυτό είναι τρομερό! Δεν φανταζόμουν ποτέ ότι είναι τόσο δειλές τόσο ήττωμένες ή γυναίκες!...

Και ή θείος μου, προμιώντας από τη λύσσα του, έσφιξε τη γροφιά του σαν να ήθελε να την χτυπήσει.

'Η Τερέζα τότε, με ραγιαμένη φωνή και κίτρινη σαν πεθαμμένη, ψηφθίσε, κίτταζοντας τον άντρα της στά μάτια:

—Ζήλε, δεν είσαι καλά!... Μά τι έπαθες; Τι τρέλλες είναι αυτές; Τι ζήτας από μένα; Νομίζεις ότι θα καταδέχτώ ν' άπαντήσω σπής προσβολές σου; Πίστεψε στα μάτια μου. Πίστεψε στην αγάπη που σου έχω, μη με προμείνεις να σου δώσω καμιά έξήγηση. Δεν θα ταπεινωθώ ποτέ μπροστά σου!...

—Ντροπιάσες τ' όνομά μου, της φώναξε ή θείος μου και έχω την άπατήρι να μου δώσης μιά έξήγησή!... Άλλοιώς θα σε σκοτώσω!

Έγω παρακολούθησα αυτή την τραγική σσηνή, δίχως να τολμάω να επέμβω. Κατάλαβα άμως ότι ή Τερέζα ήταν άδύνα, γιατί κομμιά ένοχη γυναίκα δεν θα είχε ποτέ ένα τόσο ειλικρινές και τόσο λυπημένο βλέμμα. Έδεινη τη στιγμή λοιπόν δεν μπόρεσα πια να συγκρατηθώ:

—Θείε μου! του φώναξα, τρέμοντας από τη συγκίνηση μου. Μά δεν βλέπτε λοιπόν ότι είναι άδύνα! Γιατί δεν την πιστεύετε!... 'Η Τερέζα κι ή κόρης ντε Μπάρ γάρωσαν άπίστια το κεφάλι τους και με κίτταζαν. Τα μάτια του θείου μου ήταν άγρια, άπειλητικά... Της Τερέζας ήταν ήγρό, λιπαμένα, γεμάτα έννομοσύνη.

—Σόλα, Πιέο, γιατί δεν ξέρεις ακόμα τις γυναίκες!... μου άπάντησε βραχνά ή θείος μου. Έγω δεν έζησες και δεν γνώρισες τις κοινές γυναίκες που της μοιάζουν! 'Όλες έχουν τα ίδια άδύνα μάτια και τα ίδια γλαυκά χείλη που λένε ψέμματα! 'Αν δεν ήταν ένοχη, θα μάζε έδινε από την πρώτη στιγμή μιά έξήγηση. Δεν θα μπορούσε ν' άνευθί μιά τόση μεγάλη προσβολή! Νομίζεις άμως ότι θα με ξεγελάσει μ' αυτή τη σοκολή της!... Μά άρκετά με ντροπιάσες!... Πρέπει τώρα να τιμωρηθώ άπως της άδειζει!

Και με τα λόγια αυτά, ή κόρης ντε Μπάρ, τρελλός από τη ζήλεια

Χαμογέλασα σαν βλάκας, σκίζοντας να φιλήσω το χέρι της!...

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΤΑ ΛΕΥΚΑ ΜΑΣ ΚΡΙΝΑ...

Μ' έφερε ομίά σου ή αγάπη χτές.
Δέ βαστούσα κόκα, μ' όλο που σύ φταίς,
Γιά την όση λάκκα μούδωσες τσαχλίνα...
Σώφερα στα χέρια δώρα περιούσι,
Όμορφα στολίδια, θαμπερά, χρυσά,
Και στην άγκυλιά μουκέτο λευκά κρίνα.
Μά σαν ελγα φτάσει, με καρδιά σφραχτή,
Της αλλής την πόρτα βούτρα σφραχτή.
Και τό παραθύρι με γυρητή τη γρύλλια.
"Ως και σέναν είδα, λίγο—ένα λεπτό,
Ξένη μου ή θωριά σου—πώς να τό σκεφτώ;
Σφραγιστά με πεισμα κ' άνοιτά τά χέλια.
"Ως έδω ή αν, φτάνει τ' όνειρό μας πειλά.
Μέσ' στην παγερή σου διάβασα ματιά.
"Ω, να τρέξω θέλω σαν τρελλός, να κράξω.
Τά στολίδια άρνέσαι; Νά τα, τά πετώ...
"Όμως και τους όρνους στο μπουκέτο αυτό
—Τά λευκά μας κρίνα, πώς να τά πετάξω;

'Αθήναι

Ις Κ:

ΠΟΙΟΣ ΞΕΡΕΙ

Μικρό σπιτάκι έξορικό, που διάλεξε ή χαρά,
Γιά να φουλήσει ή ξεγνοιασιά, κρυφή μιά και μεγάλη.
"Ω, πόσο να σε ξαναδώ ή καρδιά μου λαχαρά!

Ποιος ξέρει, τό κατώρι σου, θά τό περάσω πάι;
Τού κήπου σου, —ό μαρόβολη Παράδεισου γονιά—
Τά λουλούδια που γένανε σαν να με χαρούτενε,
Στό διάβα μου, μαριάζομα, πριν έρθ' ή παγωνιά.
Ποιος ξέρει πειά αν τά μάτια μου ξανα θά τά χα-
ρούνε.

Στην κμαροούλα τή μικρή, υ' άξέχαστη φουλά,
Θά περιμένο για νάρθη με τό ίδιο καρδιοχαχτή.
Θ' άνοισω πάι —ας ήξερα— τή λαχρήνη λαλιά,
Ξεχνώντας που ή χαρά, συχνά, πληρώνεται με λάπη.

Σπατάι, που αγαπήθηρες, έσύ, τό ταπεινό,
Μ' αγάπη που δέν δόθηκε στο πω λαμυρό παλάτι,
Χαρούμενη, ποτέ, θήρθω ξανά τό δειλινό.
"Η, σά σε βλέπω, θά περνά με δαυρικέμο μάτι,

ΛΥΣΙΤΑ

ΣΤΗΝ ΤΑΒΕΡΝΑ

Παρέα με τον πόνο μου, πίναμε στην ταβέρνα
ό! της άθλιας τύχης μας, τ' άθάνατο κρασί,
κ' έσύ, αιώνη κάπελα, που μās τό φέρνεις, κέρνα,
κέρνα, και τό ποτήρι σου φέρ'ό μαζύ, κ' έσύ,
Νά πούμε, να μεθύσουμε, κ' ό τρεις να ξεχαστούμε,
άπό τις πίκρες της ζωής, στο θολάπο ποτήρι,
και τά σκληρά μας βόσωνα, άς μην τά θυμηθούμε,
μέσ' στού κρασιού τ' άθάνατο κ' αιώνη πανηγύρι...
"Ένα τραγούδι ό πόνος μου παλμάς αγάτης λέει,
κ' έγώ με τή κιθάρα μου γλυκά τ' άκουπιανάρο...
"Η! κάπελα! φέρε κρασί! γιά δες, ό πόνος κλαίει
κ' αυτήν την νύχτα ξεψυχή κ' φεύγει με τό χάρο!

'Αθήναι

ΣΕΡ. Β. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

του έδωσε ένα στυλέτο που είχε πάρει μαζί του. 'Εγώ τότε μ' ένα
πρόγραμμα, βρόθηκα κοντά του και του άρπαξα τό χέρι. Τό στυλέτο,
άπό την άπότομη κίνησή μου, τού ξέφυγε κ' έπεσε κάτω στο πάτωμα.
'Ο θεός μου όμως, που ήθελε να σκοτώσει τή γυναίκα του, άρχισε
να παλείη μαζί μου γιά να έλευθερωθή και να ξανατάξει τό μα-
χαίρι...

Μά ή Τερέζα τόν πρόλαβε. 'Εσπασε γρήγορα, πήρε τό στυλέτο
και τό κάρφωσε στην καρδιά της. Τό χτύπημα εκείνο ήτανε θανάσιμο.
Σωριάστηκε κάτω και δέν μπόρεσε να ψυθυρίσει παρά μονάχα αυτές
τις λέξεις:

—'Ο Πιέρ δέν θά έχη τύψεις γιατί με πίστεψε... Είμαι άθάνα!..
Και ξεπήδησε την ίδια στιγμή.
Την άλλη μέρα μάθαμε ότι ό άσπας Φερνάν ντε Μοντρέ είχε
φύλη του την άμορφη κμαριέρα της Τερέζας! 'Η Ζουλιέττα, αυτή ή
τρελλή κμαριέρα, κοιμότανε δίπλα στο δωμάτιο της κυρίας της...
Μου φαίνεται ότι εινε λεπτό να σάς πω ότι ό θεός
μου, ό κάλης ντε Μπάρ, πέθανε ύστερ' από λίγους μή-
νες, άπ' τή λάπη του.

'Η υπερόφρανη Τερέζα προτίμησε να σκοτωθή παρά
να ταπεινωθή τόσο σκληρά από τή ζήλεια του. 'Ηταν
άθωα και δέν είχε να δώσει καμμιά εξήγησι... 'Αγα-
πούσε τόν κήμητα ντε Μπάρ και προτίμησε να πεθάνη
αυτή παρά να σκοτώσει τόν έρωτά της...

Τί λέτε λοιπόν τώρα; Βρίσκετε ότι έχει δίκιο ό
Νοστέ, μιλώντας έτσι για τις γυναίκες;

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

'Ο Μ. Ναπολέων στάς "Άλπεις. Τό παράπονο τού άγωγιάτη
και ή γενναϊοδωρία τού Βεναπάρτη. Μέσα στο δάσος. 'Η ά-
δικημένη χήρα τού πολεμιστού. Τό ενδιαφέρον τού αυτοκρά-
τορος, κλπ. κλπ.

"Όταν ό Μέγας Ναπολέων έγινε Πρώτος 'Υπατος της Γαλλίας
και έξεστράτευσε έναντίον της Αυστρίας, διάταξε τό στρατό του να
περάσει από τις χιονοσκεπείς "Άλπεις.

"Όταν πέρασαν όλα τά πρήματα τού στρατού, ό Ναπολέων ανα-
δενούμενος από τόν ύπασπιστή του Ντυρά και τό γραμματέα του Μπου-
ριέν, ανέβηκε σ' ένα μούλαρι, που τό οδηγούσε ό άγωγιάτης του,
κ' έτσι πέρασε κ' αυτός τις "Άλπεις, μακριά από τό επίτελειό του,
σάν ένας άπόλος περιηγητής.

Στό δρόμο έπασε κουβέντα με τόν άγωγιάτη, ρωτώντας τον γιά
ένα σωρό πρήματα. Τέλος τόν ρώτησε και γιά την έγρασία του και
τή ζωή του γενικάς.

'Ο άρπής χωρικός, μη ξέροντας ότι μιλούσε με τόν Πρώτο 'Υ-
πατο της Γαλλίας, τού διηγήθηκε όλα τά βασανά του και τού έξομο-
λογήθη τις έγρωσιές του σχέσις με μιά άμορφη χωριατοπούλα, της
αυτοίας όμως οι γονείς δέν τόν ήθελαν γιά γαμπρό τους, γιατί ήταν
φτωχός.

—'Ο ύποτιμένων κιά, φίλε μου, τού έστε ό Ναπολέων γελώντας,
Λοιπόν, κ' έσύ να έπιμείνης και νάσαι βέβαιος ότι θά καρδίσει την
άγαπημένη σου.

—Αυτό λέω κ' έγώ, αγέντη, απάντησε ό χωρικός. 'Εχω άπο-
φασίσει μάλιστα να την κλέψω στο τέλος!..

"Έτσι διασκεδάοντας ό Ναπολέων, ανέβηκε στο
βουνό κ' έβησε στη Μονή τού 'Αγιου Βερνάρδου,
άπου οι φιλόξενος μοναχοί τόν ήπεδέχθησαν με με-
γάλο ένθουσιασμό.

"Όταν ξεπέπεσε από τό μούλαρι ό Ναπολέων, έ-
γραψε ένα σημείωμα και τό έδωσε στον άγωγιάτη
του, λέγοντάς του:

—Πάρε αυτό τό χαρτί και πήγαινε τό στον έπι-
μελητή τού στρατού. Πρόσεξε να τό δώσεις στα χέ-
ρια του.

'Ο χωρικός έξέστειλε την παραγγελία και μ' έ-
πλήξη του επήροφρησή ότι ό ξενος εκείνος με τόν
άποιο μιλούσε οικειότατα σ' όλο τό ταξίδι, δέν ήταν
άλλος από τόν Πρώτο 'Υπατο της Γαλλίας, τό Με-
γάλο Ναπολέοντα. 'Η χαρά του όμως έκομφώθη,
όταν ήμαθε ότι τού έδίδοντο, έντολή τού Ναπολέον-
τος, άρκετές χιλιάδες φράγκα, γιά ν' άγοράσει με-
ρικά κτήματα και να μπορέσει έτσι να παντρευτή την
άγαπημένη του χωριατοπούλα.

Μετά τή μάχη της 'Ιένης, τόν 'Οκτώβριο τού
1806, κατά την άποία κατεστράφησαν οι Πρωσσοί,
ό αυτοκράτορας Ναπολέων διάταξε τό στρατό του να
δαδίσει προς τό Βερολίνο. 'Ο ίδιος έβάδισε προς τό Πότσδαμ, την πα-
λαιά πρωτεύουσα της Πρωσίας. Ένώ όμως περνούσε έστρωσε από
κάποιο δάσος, Κράπτσντ άνομαζόμενο, ξεστρώσε μιά ραγδαία βροχή,
ή άποία ανάγκασε και τόν Ναπολέοντα και τους άκολουθούς του να
ξηγήσουν κατακείμενοι σε μιά άγροκία, που και ή τύχη σπληνθησαν
μυροστά τους.

Μέσα στο σπίτι αυτό κατοικούσε μιά άρκετά εύπορη κυρία με την
παιδαγωγό τών τέκνων της. 'Η κυρία αυτή δέχτηκε με πολύ ή ευγένεια
τόν ξένο στρατηγό και τους άκολουθούς του. 'Αναγιν μιά μεγάλη
φωτιά στο τζάκι κ' άρχισαν να έτοιμαζούν διάφορα ποτά, όταν ή
ξερνα ή παιδαγωγός της κυρίας φώναξε κατασπληνικήν, κερφώ-
νοντας τό βλέμμα της πάνω στον Ναπολέοντα:

—Α!.. Είνε ό Αυτοκράτωρ!..

—Πώς;... Που με γνωρίζετε, κυρία μου; έρώτησε ό Ναπολέων.

—Εές έχω ιδή στην Αγγλιτο, Μεγαλειότατε!

—Πότε είσαστε στην Αγγλιτο και τί' έκάνατε εκεί;

—'Ημουν σύγγος ένός άξιοματωού, ό άποιος πέθανε στην ύπη-
ροσία σας. 'Από τότε εξήγησα σίνταξι. Μεγαλειότατε, γιά μένα και
γιά τό γικό μου αλλά επειδή ήμουν ξένης εθνικότητας, δέν μου έδό-
θη... Τώρα έχω βρη έγρασία στην καλή οικουδέστικα του στατιού άι-
τού της αυτοίας ανατρέσω τά παιδιά.

Τά μάτια τού Αυτοκράτορος πήραν μιά έσφρασι βαδειάς συμπα-
θείας.

—Κυρία μου, είτε, θά πάρης τάγματα τή σίνταξί σου. 'Όσο γιά
τό γικό σου, θά αναλάβω έγώ τή φροντίδα της ά-
νατροφής του.

Και γυρίζοντας στον ύπασπιστή του, τού είτε να
κρατήση τί στοιχεία της κυρίας εκείνης.

"Υστερα έπρόσθεσε:

—Ποτέ δέν φανταζόμουν ότι μέσα σ' ένα δά-
σο θά μπορούσα να άπονεύω δικαιοσύνη. Τι σου
είνε, τέλος πάντων, τά άπόρροια! Αυτά κάνουν τή
ζωή ένδιαφέρουσα και γεμάτη σκηναίτητες...

